

ЛУННА БАЛАДА

„Той не умира . . .“

Хр. Ботевъ

Дълбоко въ тъмитѣ, далеко въ Балкана
Шуми непристѣпенъ, загадъченъ лѣсъ,
Луната възхожда, отъ него призвана,
Луната възхожда изъ пламнала пяна,
Луната възхожда изъ огненъ разрѣзъ.

Русалки и вили, загинала прѣлестъ,
Не втурватъ се вече средъ луненъ несвѣсъ,
Но блѣтитъ дѣви на древния Велесъ
Въ прѣдсмъртната пѣсенъ сж тайно заплели
Съ коситѣ си златни столѣтния лѣсъ.

Но тамъ дѣ изгасна послѣдната вила,
Синѣ се изворъ, обкръженъ съ брѣзи,
Луната едничка е въ себе стаила
На нейния погледъ бездѣнната сила,
Внезапно изгасналъ въ двѣ сини сълзи.

О дѣвствена блѣдностъ, коси позлатени!
И тия води, дѣ луната лжчи —
Съ два взора горящи, искри отразени,
Съ два взора горящи, съ два взора студени —
Сж твоитѣ молещи сини очи.